

βουτσινένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. βουτ-τινένιος Ἰκαρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Ὁ ἀνήκων ἢ προσερχόμενος ἀπὸ τὸ βουτσί.

βουτσίνι τό, ἀμάρτ. βυδίνι Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσίνα.

Μικρὰ βουτσίνα, ὁ ἰδ.: Αἰνιγμ.

Χιλοτρύπητο βυδίνι | παίρνει τὸ νερὸ τὸ δίνει
(ὁ σπόγγος).

βούτσινο τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)—ΠΓεννάδ. 696
ΘΛυκιαρδοπ. Ζιζάν. 9—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν νάρκισσος ὁ κυπελλοφόρος (narcissus cy-
pellyferus). Συνών. γκριζο, ζαμπάκι, ἴτσιο, μα-
νουςάκι.

βουτσιτζής ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τζής.

Βουτσᾶς, ὁ ἰδ.

βουτσόξυλο τό, ἀμάρτ. φ'τσόξυλου Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουτσί καὶ ξύλο.

Ἐκαστον τῶν χονδρῶν στρογγύλων ξύλων, τὰ ὅποια
τίθενται εἰς τὴν βάσιν τῆς φορτηγοῦ ἀμάξης χάριν εὐ-
σταθείας, ὅταν πρόκειται νὰ μεταφερθοῦν βαρέλλια.

βούτσος ὁ, Ἰκαρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσί.

Κορμὸς δένδρου κοιλανθεὶς καὶ χρησιμοποιούμενος
ὡς σιταποθήκη Ρόδ.

βουτσούδι τό, ἀμάρτ. βουτσούδ' Θράκ. (Καραγ.)

φ'τσούδ' Θράκ. (Διδυμότ. Σουφλ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουτσί διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ούδι.

Βουτσάκι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.

* **βουτσουδιά** ἢ, βουτσουβιά Χίος—Λεξ. Βλαστ.
300 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσούδι καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ιά. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ δ εἰς β ἰδ. HPernot Pho-
nét. des parlers de Chio 315.

1) Πίθος συνήθως μέγας ἢ ἄλλο κυλινδρικὸν ἀγγεῖον
πρὸς ὑποδοχὴν οἴνου ἢ ἐλαίου Χίος—Λεξ. Βλαστ. 300
Δημητρ. Συνών. *βουτσουδίδα. 2) Κάλαθος οἰ-
κιακός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐναποθέτουν αἱ οἰκοδόμοι
ναί τραπεζήματα, οἶον σῦκα, ἀμύγδαλα καρύδια κττ. Χίος
—Λεξ. Δημητρ.

* **βουτσουδίδα** ἢ, βουτσουβίδα Χίος βουτσου-
βία Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσούδι καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ίδα.

Βουτσουδιά 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἡ βουτσουβία λαερὴ καὶ ρέζεγο τῆς σκάλας
καὶ πέτρα κακομούσουνη ποῦ κοπανίζον τ' ἄλας
(λαερὴ = λαδερὴ, ρέζεγο = κίνδυνος, κακομούσουνη = κακο-
μούσουνη).

βουτσώνω (I) Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτσί.

Καθιστῶ τι ὀγκῶδες ὡς βουτσί, φουσκώνω: Φρ.
Τὴν ἐβούτσωσε (τῆς ἔρριξε ξύλο ποῦ τὴν ἔκαμε βουτσί

ἀπὸ τὸ πρήξιμο). Τὴν ἐβούτσωσε (ἐνν. τὴν κοιλίαν, ἔφαγε
κατὰ κόρον, συνών. φρ. ἰδ. ἐν λ. βουτσί 1).

βουτσώνω (II) Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως βούτς.

Βουτσίζω, ὁ ἰδ.: Ἀπέσ' ἔς σὰ σκατὰ βουτσωμένος
ἔρθεν.

βούττα ἢ, βούδα Ἡπ. βούττα σύνηθ. βούτ-τα
Κύπρ. Μεγίστ. βούτσα Ἡπ. (Χουλιαρ.) Πελοπ. (Καλά-
βρυτ. Κορινθ.) Ρόδ. βούτσα Μέγαρ. βούττη Λεξ. Αἰν.
Λεγρ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 287 Δημητρ. βούττ' Θράκ.
(Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. Λατίν. *butta*, δι' ὁ ἰδ. Δουκ. Gloss.
Med. Latin. Τὸ βούττη καὶ μεσν. δι' ὁ ἰδ. Δουκ. Append. λ.
βούτα. Πβ. καὶ μεσν. βούττις παρὰ Δουκ. ἐν λ. βούτα.

1) Εὐλίνος κάδος διαφόρου μεγέθους καὶ χρήσεως
σύνηθ.: Τυρὶ τῆς βούττας Πελοπ. (Μεσσ.) Κόβουνε τὰ στα-
φύλια καὶ τὰ πατᾶνε σὲ βούττα Πελοπ. (Μανιάκ.) Κουβα-
λᾶνε τὴ σταφίδα μὲ τοῖς βούττες Πελοπ. (Κορινθ.) || Φρ.
Παχὺς σὰν τὴν βούτσαν Ρόδ. Τὴν ἔκαμε βούτσα (ἐνν. τὴν
κοιλίαν, ἔφαγε κατὰ κόρον) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Ἐγινε
βούτσα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Τὴν ἔκαμε βούτσα
(τὴν κατέστησεν ἔγκυον) αὐτόθ. Ἰσαμ' βούττ' ἐν' αὐτό, δὲ
σηκώνεται (ἐπὶ βαρυτάτου πράγματος) Θράκ. (Σαρεκκλ.)
|| Ἄσμ.

Σκάψετε τ' ἀμπέλα, κόψετε βλαστοὺς

νὰ ἔχωμε σταφύλια, βούττες καὶ ληνοὺς

Προπ. (Πάνορμ.) 2) Εὐλίνη ὑδρία κυλινδρικοῦ σχή-
ματος Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἄ. Συνών. βαρέλλα 4.

3) Σκάφη πρὸς διάλυσιν ἀσβέστου Κάρπ. 4) Δο-
χεῖον διὰ τὴν ἀπόρριψιν ἀκαθάρτων ὑγρῶν Λεξ. Πρω.

β) Δοχεῖον διὰ τὴν ἀπόρριψιν ἀπορριμάτων ἐν γένει
Λευκ. 5) Ἀποχωρητήριον Λευκ. 6) Εἰς τὴν γλῶσσαν
τῶν φυλακισμένων ὁ κάδος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀποπατοῦν
οὗτοι δι' ἔλλειψιν ἀποχωρητηρίου.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούττας Ἀθῆν.
ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούττα Κάρπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Βούτσα Στερελλ. (Ἀχαρν.) Βούδα Λήμν. Βούττη Κάρπ.
Πελοπ. (Ἀρχαδ. Γύθ. Μάν.) Βούττες Κρήτ.

βουττᾶς ὁ, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούττα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

Ὁ κατασκευάζων ἢ ἐπιδιορθῶν ξυλίνους κάδους, ἥτοι
βούττες: Οἱ βουττᾶδες καθάρισαν τοῖς βούττες ὁμοία μὲ
πελώρια παγούρια.

βουττόκοντο τό, ἀμάρτ. βουττόκοδο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βούττα καὶ κοντὸ < κοντός.

Στεφάνη τῶν βαρελλῶν μετρίου μεγέθους.

βουτυράδικο τό, σύνηθ. βουτυράδ'κον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτυρᾶς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ.
βουτυρᾶδες καὶ τῆς καταλ. -ικο, δι' ἣν ἰδ. -ικος.

Τὸ μέρος ὅπου παρασκευάζεται καὶ πωλεῖται βούτυ-
ρον, πρᾶτήριο βουτύρου.

βουτυράλειμμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βούτυρο καὶ ἄλειμμα.

Βούτυρον ἀναμεμειγμένον μὲ ἄλειμμα, μὲ λίπος.

βουτυράπι τό, ἀμάρτ. βουτεράπ' Πόντ. (ἸΟφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούτυρο καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιον.

1) Βουτυράπιδο, ὁ ἰδ. 2) Βουτυραπιδᾶ, ὁ ἰδ.

